

Κεφάλαιο 1

Ουέσεξ, 879

Μπήκε στη μεγάλη σάλα του Ουίντχερστ και όλες οι γυναίκες σταμάτησαν ό,τι έκαναν για να τον ακολουθήσουν με το βλέμμα. Αυτό δεν ήταν ασυνήθιστο. Συνέβαινε κάθε φορά που βρισκόταν ανάμεσα σε γυναίκες· εδώ, στο σπίτι, δεν είχε σημασία που εκείνος ήταν Βίκινγκ και όλες τους ανήκαν στους Σάξονες ή ότι οι δύο αυτές φυλές σπάνια συναντιούνταν δίχως αιματοχυσία. Μόλις πέρυσι οι άντρες τους έκαναν κι άλλο πόλεμο με τους Δανούς Βίκινγκ στον Βορρά.

Δεν ήταν ο φόβος αυτός που γοήτευε τις γυναίκες, αν και ο συγκεκριμένος Βίκινγκ μπορούσε να τον προκαλέσει, όντας εξαίρετος πολεμιστής. Δεν ήταν δέος για την ψηλή κορμοστασιά του, που ξεπερνούσε ακόμα κι αυτή του λόρδου τους, του Ρόις, ο οποίος ήταν κι αυτός πανύψηλος. Ήταν απλώς το ότι δεν είχαν αντικρίσει ποτέ τόσο ασυνήθιστη ομορφιά όσο αυτή του Σέλιγκ Χάαρντραντ.

Δεν είχε μόνο κορμί που θα ζήλευαν ακόμα και οι βόρειοι θεοί, αλλά είχε ευλογηθεί και με ένα αγγελικό πρόσωπο, με μάτια που μπορούσαν να γίνουν τόσο σκοτεινά όσο μια καλοκαιρινή

καταιγίδα ή τόσο διάφανα όσο το γυαλισμένο ασήμι, έντονα ζυγωματικά που παισίωναν μια τέλεια μύτη και φρύδια ελαφρώς τοξωτά και τόσο κατάρμαυρα όσο η μακριά, πλούσια χείτη του. Είχε επίσης χείλη τόσο αισθησιακά, που κάθε γυναίκα αντικρίζοντάς τα λαχταρούσε να τα γευτεί.

Οι γυναίκες θα έπρεπε να έχουν συνηθίσει την ομορφιά του τα έξι χρόνια από τότε που εμφανίστηκε, όταν ήρθε με τους Νορβηγούς Βίκινγκ για επιδρομή στα εδάφη τους και κόντεψε να πεθάνει. Ωστόσο ούτε η οικειότητα έδειχνε να έχει σημασία. Και καμιά τους δεν είχε ανοσία, ούτε καν η γριά Έντα στο μαγειρείο στο τέρμα του διαδρόμου, παρόλο που ήταν η πρώτη που συνερχόταν και φώναζε στις άλλες να γυρίσουν στη δουλειά τους. Αλλά ούτε και η νεαρή Μέγκαν, που καθόταν κι έραβε με τις κυρίες της μπροστά στα ανοιχτά παράθυρα.

Η Μέγκαν δεν ήταν πάνω από δεκατεσσάρων, ωστόσο αναστέναζε ονειροπόλα κι ευχόταν ο συγκεκριμένος Βίκινγκ να μην είχε τα διπλά της χρόνια. Όχι ότι ήταν μικρή για γάμο. Οι μικρές παντρεύονταν αν υπήρχε επιτακτική ανάγκη για συμμαχία. Αλλά ο Ρόις, ο αδελφός της, δεν είχε τέτοια ανάγκη. Άλλωστε ήδη σχετιζόταν με τον Σέλιγκ λόγω γάμου. Κι εκτός αυτού, αγαπούσε τη Μέγκαν τόσο πολύ, ώστε δεν θα την άφηνε να φύγει από το σπίτι για πολλά ακόμα χρόνια, κι εκείνη δεν είχε κανένα πρόβλημα με αυτό.

Στην αριστερή πλευρά της μακρόστενης σάλας, σε ένα τραπέζι που είχε τοποθετηθεί δίπλα από ένα μεγάλο βαρέλι μπίρα, όπου συνήθιζαν να συγκεντρώνονται οι άντρες, η αδελφή του Σέλιγκ, η Κρίστεν, τον είδε να πλησιάζει. Εκείνη δεν αντιλαμβανόταν συνήθως την επίδραση που είχε στις γυναίκες, αλλά η σιωπή με την οποία τον καλωσόρισαν σήμερα την έκανε να το προσέξει. Παρατήρησε το χαμόγελο που χάρισε σε μερικές γυναίκες και το

κλείσιμο του ματιού σε άλλες, σε εκείνες που γνώριζε καλύτερα. Μάλιστα, τον είδε να το κλείνει σε αρκετές.

Δίπλα στην Κρίστεν, ο άντρας της, ο Ρόις, στριφογύρισε τα μάτια μπροστά στο ίδιο θέαμα και σχολίασε στο αφτί της: «Πρέπει να παντρευτεί και να τις γλιτώσει από τη μιζέρια τους».

«Ποια μιζέρια;» ξεφύσηκε εκείνη. «Αφήνει ευτυχισμένους αναστεναγμούς στο διάβα του. Μιζέρια θα σκορπούσε αν παντρευόταν. Και γιατί να το κάνει, όταν πέφτουν στα πόδια του γυναίκες κάθε ηλικίας σε δύο χώρες, για να μην πω και στα διάφορα εμπορικά κέντρα που επισκέπτεται;»

«Άρα έτσι ήταν και στη Νορβηγία;»

«Ανέκαθεν». Αναστέναξε.

Ο Ρόις χασκογέλασε, γνωρίζοντας πως η Κρίστεν δεν ενοχλούνταν καθόλου από τις κατακτήσεις του αδελφού της, συμπεριλαμβανομένων και αυτών στο ίδιο της το σπίτι. Είχαν πολύ στενή σχέση αυτοί οι δύο, για να μπορεί να του κρατήσει μούτρα για κάτι. Ήξερε ότι η Κρίστεν ποτέ δεν θέλησε να εκδικηθεί τον θάνατο του Σέλιγκ όταν πίστεψε ότι ο ξάδελφος του Ρόις, ο Άλντεν, είχε σκοτώσει τον αδελφό της σε εκείνη την επιδρομή που είχε φέρει και τους δυο τους στο Ουέσεξ πριν από έξι χρόνια.

Ήταν μια εποχή που δεν ήθελε να θυμάται ο Ρόις. Πόσο κοντά είχε φτάσει να διατάξει τον θάνατο των αιχμαλώτων που είχαν πιάσει οι άντρες του εκείνη τη μέρα κινδυνεύοντας να χάσει έτσι τον αληθινό του έρωτα. Η γυναίκα του ήταν ανάμεσα στους αιχμαλώτους, αν και οι φίλοι της την είχαν βοηθήσει να μεταμφιεστεί ώστε να μοιάζει με αγόρι. Και η μεταμφίεση θα είχε πάσει, διότι ήταν σχεδόν τόσο ψηλή όσο εκείνοι, και ίσως ψηλότερη ακόμα κι από τους άντρες του. Την πρόδωσε η αφηρημάδα των Βίκινγκ, που συνέχιζαν να της φέρονται ως γυναίκα, την προστάτευαν, τη βοηθούσαν και την υπερασπιζόνταν. Αυτό τράβηξε την

προσοχή του και ανακάλυψε την αλήθεια τη μέρα που ο Ρόις διέταξε να τη μαστιγώσουν.

Ύστερα από αυτό το γεγονός την είχε χωρίσει από τους φίλους της και την είχε φέρει στο σπίτι του. Είχε πιστέψει πως ήταν η πόρνη τους, δεν μπορούσε να σκεφτεί άλλο λόγο για την παρουσία της εκεί. Κι εκείνη τον είχε αφήσει να το πιστεύει, διασκεδάζε με αυτό, και με την απaráμιλλη τόλμη της, που όμοιά της δεν είχε συναντήσει σε γυναίκα, τον είχε γοητεύσει από την αρχή. Αν δεν είχε φανεί τόσο τολμηρή, θα της είχε αντισταθεί, παρά την ομορφιά της, παρά την αδυναμία που του έδειχνε, διότι μισούσε τους Βίκινγκ με όλη του την ψυχή.

Παρόλο που πολεμούσε εναντίον τους δεκαπέντε χρόνια, το μίσος του είχε φουντώσει μόλις πριν από έντεκα χρόνια. Σε ένα φριχτό βασανιστήριο, είχε αναγκαστεί να παρακολουθεί, καρφωμένος σε έναν τοίχο, τους Δανούς Βίκινγκ να σκοτώνουν τον πατέρα του και τον μοναδικό αδελφό του και να βιάζουν και να σκοτώνουν την αρραβωνιαστικιά του. Τον είχαν αφήσει εκεί να πεθάνει, ανάμεσα στα πτώματα των αγαπημένων του, και θα είχε όντως πεθάνει, αν οι Δανοί δεν έφευγαν για να λεηλατήσουν το Μοναστήρι Τζούρο στην ενδοχώρα, δίνοντας την ευκαιρία στους υπηρέτες που είχαν επιβιώσει να τον βοηθήσουν.

Επομένως, ο Ρόις είχε πολύ καλό λόγο να μισεί όλους τους Βίκινγκ. Ωστόσο εκείνη την είχε ερωτευτεί και γι' αυτό ανεχόταν και την οικογένειά της. Τους επισκέπτονταν κατά ορδές από τη Νορβηγία πού και πού με τα πλοία τους, αλλά ο αδελφός της, ο Σέλιγκ, ερχόταν πιο συχνά. Στην πραγματικότητα, είχε εγκατασταθεί μαζί τους τα τρία από τα τελευταία έξι χρόνια.

Τον πρώτο χρόνο του γάμου τους, ο Σέλιγκ είχε μείνει απλώς για να βεβαιωθεί ότι η Κρίστεν θα ήταν ευτυχισμένη στο καινούριο της σπίτι. Έμεινε όλο εκείνο τον χειμώνα, αν και γύρισε με

τους γονείς του στη Νορβηγία, όταν έφυγαν μετά την επίσκεψή τους το επόμενο καλοκαίρι. Και παρόλο που οι γονείς τους δεν τους επισκέπτονταν κάθε καλοκαίρι, ο Σέλιγκ ερχόταν, με καινούριο δικό του πλοίο (ο Ρόις είχε κάψει το πρώτο του) και συνήθως ακολουθούμενος από το ένα ή και τα δύο αδέρφια του.

Στο διπλανό τραπέζι, κάνοντας πως ακόνιζε το κοντό ξύλινο σπαθί του όπως οι αληθινοί άντρες, ο πεντάχρονος Άλφρεντ αντιλήφθηκε επιτέλους την άφιξη του θείου του κι έτρεξε να τον φιλήσει. Γελώντας, ο Σέλιγκ σήκωσε τον μικρό ψηλά στον αέρα, κάνοντάς τον σχεδόν να αγγίξει το ψηλό ταβάνι. Η Κρίστεν έκλεισε σφιχτά τα μάτια βογκώντας, αλλά οι χαρούμενες τσιρίδες του γιου της έδειξαν ότι τον είχε ξαναπιάσει με ασφάλεια στα χέρια του. Άνοιξε τα μάτια και τον είδε πάνω στη φαρδιά πλάτη του Σέλιγκ, ο οποίος τον πήγαινε σ' εκείνη και τον Ρόις.

Στην αγκαλιά της Κρίστεν, η τρίχρονη Θόρα άπλωσε τα χέρια για να δεχτεί το ίδιο παιχνίδι από τον θείο της, ο οποίος άλλο που δεν ήθελε. Όμως η Κρίστεν του χτύπησε τα χέρια όταν πήγε να πιάσει την κόρη της, λέγοντας: «Όχι αν θες τη ζωή σου».

Ο Σέλιγκ γέλασε με την απειλή της και απλώς της έσπρωξε τα χέρια μακριά για να αρπάξει την ανιψιά του. Όμως δεν την πέταξε στον αέρα. Τη σήκωσε και φίλησε το απαλό μαγουλάκι της τόσο ηχηρά, που το ρούφηγμα αντήχησε σε ολόκληρη τη σάλα, όπως και τα χαχανητά της μικρής. Μετά καβάλησε το παγκάκι απέναντι από τους γονείς της Θόρα, αλλά την κράτησε στην αγκαλιά του, όπου εκείνη βολεύτηκε, δείχνοντας απίστευτα μικροσκοπική πάνω στο θεόρατο σώμα του. Η Κρίστεν δεν μπορούσε να του θυμώσει όταν ήξερε πόσο αγαπούσε αυτό το παιδί που τόσο του έμοιαζε.

Το ένα παιδί είχε πάρει όνομα βασιλιά· το είχε φροντίσει ο Ρόις αυτό. Το άλλο είχε όνομα θεάς, θεάς των Βίκινγκ· το είχε

φροντίσει η Κρίστεν αυτό – προς μεγάλη λύπη του άντρα της. Ωστόσο, κανένα παιδί δεν είχε τα σκούρα ξανθά μαλλιά και τα γαλάζια μάτια της Κρίστεν. Ο Άλφρεντ είχε πάρει τα σκούρα καστανά μαλλιά και τα πράσινα μάτια του πατέρα του, αλλά η Θόρα είχε μοιάσει στη μητέρα της Κρίστεν, όπως ο Σέλιγκ, και είχε πάρει τα κατάμαυρα μαλλιά και τα γκριζα μάτια της Μπρένα, μοιάζοντας περισσότερο στους Κέλτες, από τους οποίους καταγόταν η Μπρένα, παρά στους Νορβηγούς ή τους Σάξονες.

«Όλα έτοιμα», ήταν οι πρώτες λέξεις του Σέλιγκ, τις οποίες πρόφερε χαμογελώντας ικανοποιημένος.

Η Κρίστεν και ο Ρόις κατάλαβαν αμέσως τη γενναιότητα αυτής της δήλωσης. Πριν από δύο χρόνια ο Σέλιγκ είχε αποφασίσει να εγκατασταθεί μόνιμα στο Ουέσεξ. Ήταν κληρονόμος του πατέρα του, αλλά ο πατέρας του, ο Γκάρικ, δεν ήταν τόσο γέρος ώστε να αποκτούσε σύντομα το σπίτι και τα εδάφη στη Νορβηγία. Εκεί, έμενε ακόμα στο σπίτι του πατέρα του. Τώρα ήθελε ένα δικό του και είχε αρχίσει να το χτίζει στη γη που του είχε πουλήσει ο Ρόις κοντά στο Ουίντχερστ. Θα ήταν έτοιμο από την προηγούμενη χρονιά, αλλά τότε οι Σάξονες βρέθηκαν σε πόλεμο με τους Δανούς ξανά και ο Σέλιγκ είχε εκπλήξει τους πάντες –εκτός από την Κρίστεν, που ήξερε πόσο λάτρευε μια καλή μάχη– πηγαίνοντας να πολεμήσει στο πλευρό του γαμπρού του.

Ο Σέλιγκ είχε τραυματιστεί στη μεγάλη μάχη πέρυσι, τόσο σοβαρά που είχε μείνει αναίσθητος για καιρό, με αποτέλεσμα να μην καταφέρει να ακολουθήσει τον Ρόις όταν οι Σάξονες επιτέθηκαν στους Δανούς. Το αστείο ήταν, όπως του άρεσε να λέει, ότι ένας Δανός τον έσωσε, μεταφέροντάς τον σε ασφαλές μέρος και δένοντας το τραύμα του, διότι τον πέρασε για έναν από τους δικούς του, μιας και δεν έμοιαζε καθόλου με Σάξονα. Και καθώς ο Σέλιγκ μιλούσε όλες τις βόρειες γλώσσες, συμπεριλαμβανομένων

και των δανέζικων, ο άντρας ποτέ δεν έμαθε το λάθος που έκανε βοηθώντας τον εχθρό κι έτσι εκείνος κατάφερε να φτάσει στη σαξονική πλευρά πριν τελειώσει η μάχη.

Το χτίσιμο του σπιτιού του χρειάστηκε να περιμένει μέχρι να τελειώσει ο πόλεμος και η Κρίστεν ήξερε πόσο είχε εκνευριστεί με την περαιτέρω καθυστέρηση λόγω καιρού, διότι είχε περάσει τον χειμώνα μαζί τους. Όμως η οικοδόμηση ξεκίνησε πάλι την άνοιξη, με αργούς ρυθμούς, διότι τότε χρειάζονταν φροντίδα και τα χωράφια και τώρα ο Σέλιγκ είχε και το δικό του να καλλιεργήσει.

Ο Ρόις του είχε δανείσει τον χτίστη του, τον Λάιμαν, και όσους δουλοπάροικους του περίσσευαν, αν και ο Σέλιγκ είχε φέρει μισή ντουζίνα σκλάβους από τα σκλαβοπάζαρα των Βίκινγκ του Βορρά στο ταξίδι της επιστροφής εκείνη τη χρονιά, πριν καν ενημερώσει την Κρίστεν για τα σχέδιά του. Είχε φέρει άντρες μόνο –όχι Σάξονες, σε αντίθεση με τον γαμπρό του– για το χτίσιμο του σπιτιού και την καλλιέργεια της γης. Ο πατέρας του, ωστόσο, του είχε δώσει και μερικούς ακόμα, καθώς και την ευχή του για το όλο εγχείρημα, διότι ο Γκάρικ υποστήριζε την απόφαση του Σέλιγκ να μείνει κοντά στην αδελφή του και να την προσέχει· η γνώμη του για τον γαμπρό του δεν ήταν και τόσο καλή, κι έτσι δεν ήθελε να αφήσει την ασφάλειά της αποκλειστικά στα χέρια του Ρόις.

Ο Σέλιγκ ήταν τόσο ικανοποιημένος από το κατόρθωμά του, που η Κρίστεν χάρηκε γι' αυτόν. «Πότε, λοιπόν, θα γίνει η γιορτή;» ρώτησε.

Εκείνος γέλασε. «Όταν γυρίσει ο Άιβαρ με γυναίκες που θα την ετοιμάσουν».

Ο Άιβαρ ήταν ο καλύτερος φίλος του και είχε αιχμαλωτιστεί μαζί με την Κρίστεν και τους υπόλοιπους. Όλοι τους είχαν γίνει σκλάβοι και είχαν αναγκαστεί να φοράν αλυσίδες εκείνο το καλοκαίρι, μέχρι να έρθουν να τους ελευθερώσουν ο πατέρας και ο

θείος της Κρίστεν. Τώρα πια ο Σέλιγκ έδινε συχνά στον Άιβαρ το πλοίο του για εμπόριο στον Βορρά τα καλοκαίρια που έμενε με την Κρίστεν.

«Τον έστειλες να αγοράσει γυναίκες;»

Αντέδρασε αμυντικά στον έκπληκτο τόνο της φωνής της. «Δεν μπορώ να έρχομαι σ' εσένα κάθε φορά που θέλω να ράψω ένα κουμπί ή να φάω ζεστό φαγητό, Κρις».

Δεν του είχε θυμώσει. Η δουλειά ήταν ένα γεγονός της ζωής και τόσο οι χριστιανοί όσο και οι αλλόθρησκοι δεν έβλεπαν τίποτα το μεμπτό στην υποδούλωση των ηττημένων λαών. Η οικογένειά της ανέκαθεν είχε σκλάβους, κάποιους ύστερα από αιχμαλωσία σε επιδρομές και άλλους αγορασμένους. Και ο άντρας της είχε, αν και οι δικοί του ήταν κυρίως ελεύθεροι άνθρωποι που, επειδή δεν μπορούσαν να πληρώνουν τα πρόστιμα για κάποιο παράπτωμα που είχαν διαπράξει, ο σαξονικός νόμος τους είχε καταδικάσει σε δουλεία. Και οι αρκετοί δουλοπάροικοί του δεν διέφεραν και πολύ από σκλάβους.

Η μητέρα της είχε πιαστεί αιχμάλωτη και είχε δοθεί στον πατέρα της ως σκλάβα, και το ίδιο είχε συμβεί και στην Κρίστεν με τον Ρόις για ένα διάστημα – μέχρι που ήρθε ο πατέρας της κι έβαλε τέλος σε όλα αυτά. Αν και η αλήθεια είναι ότι ο Ρόις είχε ήδη αποφασίσει να την παντρευτεί, οπότε δεν χρειάστηκε την προτροπή ενός έξαλλου πατέρα και καμιάς εκατοστής Βίκιανγκ στην πόρτα του ούτε το ξιφίδιο της μητέρας της στο λαρύγγι του.

«Φυσικά και θα χρειαστείς γυναίκες για να φροντίζουν εσένα και το σπίτι σου», έλεγε τώρα η Κρίστεν. «Αλλά θα έπρεπε να αφήσεις εμένα να τις επιλέξω. Ο Άιβαρ θα διαλέξει μόνο τις όμορφες, απ' όσο τον ξέρω, είτε ξέρουν να μαγειρεύουν και να ράβουν είτε όχι».

«Το πιστεύεις αυτό; Αλήθεια;»

Η χαρά στη φωνή του προκάλεσε γέλιο στον Ρόις, αλλά η Κρίστέν θα του είχε πετάξει κάτι βαρύ στο κεφάλι αν δεν κρατούσε στην αγκαλιά του την κόρη της. «Δεν σου λείπουν οι γυναίκες, Σέλιγκ. Πίστευα ότι θα ήθελες μερικές ικανές για σπίτι από τη στιγμή που θα τις πληρώνεις».

Οι δύο άντρες ξέσπασαν σε γέλια και η Κρίστέν πρόσθεσε συνοφρυωμένη: «Εκτός από αυτό».

Ο Σέλιγκ ακόμα χασκογελούσε. «Ας ελπίσουμε τότε ότι θα είναι ικανές σε όλους τους τομείς, διαφορετικά θα συνεχίσω να έρχομαι στο σπίτι σου, αδελφούλα».

«Από τότε έγινης τόσο ιδιότροπος;» αναρωτήθηκε η Κρίστέν κατσουφιάζοντας.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους, χαρίζοντάς της ένα χαμόγελο που θα έλιωνε και την πιο σκληρή καρδιά και είπε: «Με ξέρεις υπερβολικά καλά».

Πράγματι τον ήξερε. Ο Σέλιγκ αγαπούσε όλες τις γυναίκες, όπως τον λάτρευαν κι εκείνες, και συμπεριφερόταν σε όλες το ίδιο. Δεν εκμεταλλευόταν μια σκλάβα μόνο και μόνο επειδή ήταν σκλάβα και δεν μπορούσε να του αντισταθεί, αλλά τη γοήτευε όπως θα έκανε και με μια ελεύθερη. Οι γυναίκες που αγόρασε γι' αυτόν ο Άιβαρ δεν θα είχαν κανένα πρόβλημα να τις κατακτήσει, η Κρίστέν δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό.

«Πότε περιμένεις τον Άιβαρ;» ρώτησε.

«Είναι να πάει στο Μπίρκα και το Χέντεμπε, οπότε δεν τον περιμένω αυτό το δεκαπενθήμερο, σε έναν μήνα το πολύ».

Η Κρίστέν θα του έδινε τις δικές της γυναίκες να ετοιμάσουν τη γιορτή, αλλά ήξερε πως προτιμούσε να περιμένει τον Άιβαρ και τους άλλους άντρες για να γιορτάσει την ολοκλήρωση του καινούριου σπιτιού του. Εφτά από αυτούς είχαν επιλέξει να εγκατασταθούν επίσης στο Ουέσεξ, καθώς και ο καλός της φίλος

Θόρολφ. Οι υπόλοιποι θα επέστρεφαν στη Νορβηγία με τον Άιβαρ πριν τους εγκλωβίσει εδώ ο χειμώνας και θα έρχονταν πάλι το επόμενο καλοκαίρι.

Αναστέναξε, κοιτάζοντας γύρω της το πλήθος των γυναικών που ακόμα γλυκοκοίταζαν τον Σέλιγκ, αγνοώντας τις δουλειές τους. Σχεδόν όλες τους. «Βλέπω ότι δεν θα γίνουν πολλά εδώ τώρα που δεν έχεις με τι να ασχοληθείς». Γύρισε στον άντρα της αστεειεύομενη. «Δεν υπάρχει κανένας πόλεμος να τον στείλεις;»

Ο Ρόις ρουθούνισε. «Θα με σκότωνες με τσεκούρι αν το έκανα».

Πράγμα πολύ πιθανό. Είχε κοντέψει να τρελαθεί όταν ο άντρας και ο αδελφός της είχαν πάει να πολεμήσουν τους Δανούς πέρυσι.

Και πάνω που πήγε να το ομολογήσει, ένας από τους άντρες του Ρόις ήρθε τρέχοντας στο σπίτι. «Πέντε έφιπποι πλησιάζουν, λόρδε μου», είπε, «ο ένας μισοπεθαμένος απ' ό,τι βλέπω. Έχουν τη σημαία του βασιλιά».

Και η Κρίστεν βόγκηξε μέσα της, φοβούμενη ότι ο πόλεμος είχε έρθει πάλι στο Ουέσεξ.

Κεφάλαιο 2

Δεν ήταν ο πόλεμος η απειλή, όπως φοβόταν η Κρίστεν, αλλά ένα νέο σχέδιο του βασιλιά Άλφρεντ και των συμβούλων του να ενισχύσουν την υπάρχουσα ειρήνη. Η αντιπροσωπεία των πέντε που έφτασε στο Ούνιτχερστ από τα δυτικά βρισκόταν στον δρόμο για την Αυλή του βασιλιά Γκάθραμ για να μεταφέρει τη διαταγή του Άλφρεντ. Δεν έκαναν επίθεση. Ο άρρωστος άντρας δεν υπέφερε από τραύματα, αλλά από κάποια ασθένεια που του προκαλούσε έντονους πόνους και παράλυση στα άκρα.

Η Κρίστεν δεν θα μάθαινε τι δουλειά είχαν εδώ οι άντρες πριν τακτοποιήσει τον άρρωστο σε κάποιο κρεβάτι και καλέσει τους θεραπευτές. Αλλά τότε της μήνυσαν ότι ο άντρας πέθανε, πριν προλάβει να επιστρέψει στον σύζυγό της. Τόσο γρήγορα, χωρίς οι θεραπευτές να διαπιστώσουν την αιτία.

Όμως έπρεπε να μεταφέρει τα νέα στους άντρες που περίμεναν. Οι τέσσερις ξένοι που ήρθαν με τον άρρωστο τα πήραν βαριά· δεν λυπήθηκαν, διότι δεν τον γνώριζαν καλά, αλλά δυσαρεστήθηκαν για την αποτυχία της αποστολής τους, την οποία είχε πλέον ακυρώσει ο θάνατός του. Υπέθεσαν ότι ο βασιλιάς θα γινόταν έξαλλος. Ο Ρόις αμφέβαλλε γι' αυτό. Γνωρίζοντας τον

Άλφρεντ, ως φίλο και ως βασιλιά, φαντάστηκε ότι θα εκνευριζόταν με την καθυστέρηση και μετά απλώς θα αναζητούσε κάποιον άλλον να αντικαταστήσει τον άντρα που πέθανε.

Φυσικά δεν θα ήταν τόσο εύκολο να βρει αντικαταστάτη, διότι αυτός ο νεκρός ήταν ο διερμηνέας, αυτός που θα μιλούσε στους Δανούς εκ μέρους του επισκόπου της ομάδας τους, ο οποίος ήταν ο διπλωμάτης. Οι άλλοι τρεις συνόδευαν ως φρουροί, διότι έπρεπε να διασχίσουν εδάφη γεμάτα ληστές. Θα ήταν εύκολο να αντικαταστήσει έναν αξιωματικό, αλλά στην Αυλή του βασιλιά Άλφρεντ δεν υπήρχαν πολλοί που μιλούσαν τη γλώσσα των Δανών ώστε να είναι εύκολο να βρει καινούριο διερμηνέα.

Ο Σέλιγκ αναγκάστηκε κι αυτός να περιμένει μέχρι ο Ρόις να εξηγήσει το πρόβλημα, όχι γιατί ήταν απασχολημένος αλλού, όπως η αδελφή του. Απλώς δεν είχε καταλάβει λέξη από όσα έλεγαν οι Σάξονες.

Αντίθετα με την Κρίστεν, που είχε μάθει τις διάφορες γλώσσες των σκλάβων τα χρόνια που μεγάλωνε στο σπίτι της, αλλά και τη γλώσσα του άντρα της, ο Σέλιγκ είχε μάθει μόνο τις γλώσσες που πίστευε ότι θα του φανούν χρήσιμες στο εμπόριο. Επομένως μπορούσε να μιλήσει με ευκολία σε Δανό ή Σουηδό και να γίνει κατανοητός στους Φιλανδούς ή τους Σλάβους· και φυσικά, κάθε Κέλτης θα τον περνούσε για δικό του, διότι μιλούσε τη γλώσσα τόσο καλά, χάρη στη μητέρα του. Αλλά δεν μπορούσε να μιλήσει σε Σάξονα εκτός κι αν αυτός, όπως ο Ρόις, γνώριζε κελτικά κι ευτυχώς πολλοί γνώριζαν.

Ο Σέλιγκ δεν θεώρησε αναγκαίο να μάθει τις γλώσσες που είχε μάθει η Κρίστεν, καθώς δεν ήθελε να κάνει επιδρομές στα νότια εδάφη, όπως ακόμα συνέχιζαν άλλοι Βίκινγκ, αλλά σκόπευε να ακολουθήσει τα χνάρια του πατέρα του και να γίνει μεγάλεμπορος. Αυτή η μοναδική επιδρομή που είχε κάνει με τους φίλους του

και είχε αποτύχει δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια επιπολαιότητα, μια προσπάθεια να πάρουν λίγο από τον πλούτο αυτής της περιοχής πριν οι Δανοί την κατακτήσουν ολόκληρη.

Τώρα φυσικά θεωρούσε απαραίτητο να μάθει σαξονικά, αφού είχε αποφασίσει να εγκατασταθεί στη χώρα και το προσπαθούσε. Όμως δεν ήταν πια παιδί και δεν είχε χρόνο να μελετά. Έτσι, είχε πολλές ελλείψεις ακόμα και στα στοιχειώδη της γλώσσας και συνέχιζε να μπερδεύεται σε καταστάσεις σαν αυτή όπου κανείς δεν μιλούσε αργά για χάρη του. Στην πραγματικότητα, όσες σαξονικές λέξεις ήξερε τις είχε μάθει από γυναίκες και του ήταν άχρηστες σε συζητήσεις όπως τώρα.

Όταν ο Ρόις πήγε και τον βρήκε ξανά στη σάλα, δίπλα στο βαρέλι με την μπίρα, επέστρεφε και η Κρίστεν, που είχε βάλει τα παιδιά για ύπνο. Είχαν μοιραστεί το δείπνο με τους καλεσμένους τους, αλλά η Κρίστεν και ο Σέλιγκ δεν συμμετείχαν στις συζητήσεις, που ήταν κυρίως μοιρολόι για τους τέσσερις ξένους. Η σάλα συνέχιζε να βουίζει από κόσμο, ωστόσο, και ο ουρανός έξω δεν είχε σκοτεινιάσει ακόμα μιας κι ήταν καλοκαίρι.

Αφού γέμισαν τις μεταλλικές κούπες τους με μπίρα, η Κρίστεν ήταν η πρώτη που μίλησε. «Άκουσα καλά; Ο βασιλιάς Άλφρεντ θέλει να συνάψει συμμαχίες μέσω γάμων;»

Ο Ρόις ανασήκωσε τους ώμους, όχι τόσο έκπληκτος όσο η γυναίκα του. «Αυτή είναι η βασική ιδέα. Τρεις από τους αριστοκράτες του συμφώνησαν να θυσιάσουν τις κόρες τους, όλες θελκτικές και με προίκα».

Η Κρίστεν προσπέρασε το «θυσιάσουν», γνωρίζοντας ότι δεν είχε συγχωρέσει τους Δανούς, ούτε και θα το έκανε ποτέ, για τη

σφαγή που έκαναν στο Ουίντχερστ τόσα χρόνια πριν. «Αυτές οι προίκες περιλαμβάνουν και γη;»

«Ναι».

«Θεέ και Κύριε, Ρόις!» είπε μην πιστεύοντας στ' αφτιά της. «Ο βασιλιάς και οι προκάτοχοί του πολέμουςαν όλα αυτά τα χρόνια για να κρατήσουν τους Δανούς μακριά από το Ουέσεξ και τώρα θα τους δώσει έτσι απλά γη εδώ;»

«Η λογική του είναι απλή», εξήγησε ο Ρόις. «Καλύτερα τρία κομμάτια γης παρά όλο το Ουέσεξ όταν η δανέζικη φατρία είναι ακόμα άπληστη και όλο και πιο ανυπόμονη. Γνωρίζουμε τώρα ότι τουλάχιστον ο μισός στρατός του Γκάθραμ έχει κουραστεί από τον πόλεμο όσο κι εμείς. Αυτό που θέλουν περισσότερο είναι να εγκατασταθούν στις περιοχές που έχουν ήδη κατακτήσει. Σε αντίθεση με το υπόλοιπο στράτευμα, τους νεαρούς που ήρθαν αργά στον πόλεμο και δεν έχουν κερδίσει ακόμα πολλά και είναι αυτοί που ξεκίνησαν και τον τελευταίο».

Ο οποίος ήταν αυτός που παραλίγο να πετύχει. Στην πραγματικότητα, οι Δανοί πίστεψαν ότι κέρδισαν, με την ιδέα ότι ο Άλφρεντ ήταν νεκρός. Και δεν ήταν οι μόνοι που το πίστεψαν, με τους Δανούς τόσο οχυρωμένους στο Τσίπενχαμ, λεηλατώντας τα περίχωρα.

Ο Ρόις πήρε μέρος στη σύρραξη όταν ο στρατός του Άλφρεντ χρειάστηκε να διώξει τους Δανούς από το Ουέρχαμ το 876, και μετά πάλι στο Έξετερ το 877. Αλλά όταν ο σαξονικός στρατός διαλύθηκε για τον χειμώνα εκείνη τη χρονιά, όπως συνήθιζε, οι Δανοί εμφανίστηκαν αναπάντεχα στην Αυλή του Άλφρεντ στο Τσίπενχαμ, όπου απολάμβανε τις διακοπές του, και μόλις που πρόλαβαν να δραπετεύσουν και ο ίδιος και η οικογένειά του. Οι αυλικοί του σκορπίστηκαν, οι Δανοί λεηλάτησαν την περιοχή θριαμβεύοντας και εξαπλώθηκαν φήμες ότι ο Άλφρεντ είχε ηττηθεί. Όμως δεν

είχε ηττηθεί. Με μια μικρή ομάδα αντρών, κρύφτηκε βαθιά στα δάση του Σόμερσετ, χτίζοντας ένα κάστρο εκεί, από όπου κυνηγούσε τους Δανούς και σχεδίαζε τις στρατηγικές του.

Ο Ρόις είχε λάβει μήνυμα πού θα συναντούσε τον Άλφρεντ την περασμένη άνοιξη, στο Εγκμπριτεστέιν, και ήταν εκεί που αυτός, ο Σέλιγκ και οι άντρες του μπήκαν στον πόλεμο για μια τελευταία αιματηρή μάχη. Συνάντησαν τον δανέζικο στρατό στο Ιθάντιουν και τους έτρεψαν σε φυγή. Ωστόσο τους ακολούθησαν πίσω στο κάστρο, το οποίο περικύκλωσαν μέχρι να συναφθεί επιτέλους ειρήνη λίγο αργότερα. Ήταν μια ειρήνη που κανείς δεν εμπιστευόταν στην πραγματικότητα· οι Δανοί την είχαν καταπατήσει πολλές φορές στο παρελθόν. Ωστόσο, τώρα υπήρχε μια διαφορά. Αυτή τη φορά ο βασιλιάς Γκάθραμ των Δανών και τριάντα από τους πολέμαρχούς του είχαν βαφτιστεί χριστιανοί.

Ο Γκάθραμ είχε οδηγήσει τον υπόλοιπο στρατό του πίσω στο Τσίπενχαμ, όταν όλα τακτοποιήθηκαν, κι επέστρεψε στην Ανατολική Αγγλία αυτή τη χρονιά. Οι φήμες έλεγαν πως εγκαταστάθηκε επιτέλους στην περιοχή που είχαν κατακτήσει πριν από τόσο καιρό. Όμως υπήρχαν ακόμα πολλοί που αμφέβαλλαν ότι η ειρήνη θα διαρκούσε, βασιζόμενοι στις εμπειρίες του παρελθόντος. Άλλοι όμως έτρεφαν μεγαλύτερες ελπίδες, δεδομένου ότι ήταν η πρώτη φορά που ο Άλφρεντ δεν αναγκάστηκε να πληρώσει χάρατσι για να πείσει τους Δανούς να φύγουν από το Ουέσεξ. Αντίθετα είχε απαιτήσει ομήρους, καθώς και βαφτίσεις. Και αυτή τη φορά υπήρχε άλλοι μια διαφορά. Ο Άλφρεντ είχε επιτέλους αποδεχτεί ότι οι περιοχές βόρεια του Ουέσεξ ανήκαν στους Δανούς.

Η Δυτική Μερκία ήταν δική τους, ο λαός είχε υποδουλωθεί, και η Ανατολική Μερκία βρισκόταν υπό τον έλεγχό τους. Η Νορθάμπρια στον Βορρά ήταν η περιοχή στην οποία είχαν ήδη εγκατασταθεί, ενώ η Ανατολική Αγγλία ήταν δική τους εξαρχής.

Πράγματι, φαινόταν ότι ήταν ώρα πια να εγκαταλείψουν την ελπίδα ότι θα τους έδωχναν από τη γη. Είχαν έρθει για να μείνουν και ο Άλφρεντ είχε τη σοφία να αναγνωρίσει αυτό το γεγονός και να πάρει μέτρα ώστε η ειρήνη τούτη τη φορά να διαρκέσει. Οι συμμαχίες μέσω γάμων ήταν ένας τρόπος να το πετύχει.

«Επομένως ο Άλφρεντ στέλνει αυτή την αντιπροσωπεία στον βασιλιά Γκάθραμ», συνέχισε ο Ρόις. «Είναι αρκετά λίγοι σε αριθμό ώστε να μη φανούν απειλητικοί όταν αρχίσουν να διασχίζουν τα εδάφη των Δανών, αλλά αρκετοί για να μην πέσει θύμα των ληστών ο επίσκοπος στη διαδρομή. Αυτός θα διαπραγματευτεί τους γάμους και ελπίζει ότι οι τρεις άντρες που θα διαλέξει ο Γκάθραμ θα είναι της εκτίμησής του».

«Όστε να αποτρέψουν έναν πόλεμο;»

«Ακριβώς», απάντησε ο Ρόις. «Αλλά τώρα θα πρέπει να επιστρέψουν στον Άλφρεντ μέχρι να βρεθεί άλλος διερμηνέας, πράγμα που μπορεί να πάρει μήνες. Και αυτή τη στιγμή βρίσκεται εν κινήσει, επισκέπτεται τους δημάρχους του δυτικά από δω, οπότε θα υπάρξει κι άλλη καθυστέρηση μέχρι να τον εντοπίσουν».

«Γιατί να υπάρξει καθυστέρηση», σχολίασε ο Σέλιγκ αδιάφορα, «όταν μπορώ να πάρω εγώ τη θέση του διερμηνέα;»

Η Κρίστεν δυσφόρησε στην ιδέα, αλλά ο Ρόις χαμογέλασε λέγοντας: «Ναι, θα μπορούσες εύκολα να μιλήσεις στον Γκάθραμ, αλλά ποιος θα μετέφραζε τα λόγια του επισκόπου για σένα;»

Ο Σέλιγκ κοκκίνισε λίγο στην παράβλεψη αυτού του γεγονότος. «Οι δυσκολίες που συναντώ στην επικοινωνία μου εδώ έχουν αρχίσει να με εκνευρίζουν», γκρίνιαξε και είπε στην αδελφή του επιτιμητικά: «Γιατί δεν επέμεινες να μάθω σαξονικά; Έπεισες τον Έρικ και τον Θόραλ να μάθουν».

Ο Έρικ και ο Θόραλ ήταν τα μικρότερα αδέρφια τους. Η Κρίστεν απλώς απάντησε: «Εκείνοι έκαναν ό,τι τους έλεγα γιατί

ήταν μικρότεροι από μένα – για λίγο. Εσύ δεν ήσουν ποτέ». Στο άκουσμα της παρατήρησής της ο Σέλιγκ μούγκρισε, οπότε εκείνη συνέχισε: «Γιατί θες να μπλεχτείς σε αυτό; Δεν σε αφορά».

«Αυτό είναι άσχετο». Σήκωσε τους ώμους του. «Απλώς έχω ελεύθερο χρόνο τώρα και για δεκαπέντε μέρες δεν θα έχω τίποτα άλλο να κάνω παρά να διασκεδάζω στο σαλόνι σου».

Με μισή ντουζίνα γυναίκες να γλυκοκοιτάζουν τον αδελφό της, γύρισε στον άντρα της και είπε: «Ίσως δεν είναι κακή ιδέα».

Ο Ρόις γέλασε. «Έχεις την εντύπωση ότι δεν σε θέλει καταγής, Σέλιγκ;»

«Δεν είναι αστειό, Σάξονα», είπε ενοχλημένη. «Αγατώ πολύ τον αδελφό μου, όπως πολύ καλά ξέρει, αλλά θέλω το σπίτι μου να λειτουργεί ομαλά, πράγμα που δεν συμβαίνει όταν τριγυρίζει εδώ. Ίσως αν τον έστελνες κάπου να φάει τα μούτρα του, όπως έχω προτείνει αρκετές φορές...»

Ο Ρόις τη διέκοψε. «Ποτέ δεν το έκανες».

«Θα έπρεπε».

«Υποθέτω θα μπορούσα να πάω μαζί του», είπε ο Ρόις για να την κατευνάσει, «και να πάρω τον ρόλο του δεύτερου διερμηνέα».

«Έτσι που μισείς τους Δανούς; Θα πήγαινες με ένα σπαθί στο ένα χέρι κι ένα ξιφίδιο στο άλλο. Καλύτερα να πήγαινα εγώ κι έτσι δεν θα χρειαζόταν δεύτερος διερμηνέας, αφού μιλάω και τις δύο γλώσσες».

Τα μάτια του Ρόις στένεψαν δείχνοντας ότι δεν πήρε και πολύ καλά αυτή την ιδέα. Να στείλει την όμορφή του Κρίστεν στους Δανούς, που λεηλατούσαν κι έπαιρναν για τον εαυτό τους ό,τι τους γυάλιζε στο μάτι; Καλύτερα να την αλυσόδεने, αν και την τελευταία φορά που το έκανε του είχε κάνει τη ζωή δύσκολη.

Ωστόσο, το μόνο που είπε ήταν: «Όχι, δεν πρόκειται». Αλλά το βλέμμα του την προκαλούσε να του διαμαρτυρηθεί.

Ο Σέλιγκ επενέβη πριν προλάβει να το κάνει. «Ο πατέρας θα με έγδερνε ζωντανό αν σε άφηνα να ταξιδέψεις μέχρι την Ανατολική Αγγλία δίχως έναν ολόκληρο στρατό πίσω σου, Κρις, και το ξέρεις πολύ καλά. Ούτε και θα σου άρεσε να αποχωριστείς τα παιδιά και τον άντρα σου για τόσο καιρό. Και οι δυο σας έχετε καλύτερα πράγματα να κάνετε, εγώ όμως όχι. Κι εκτός αυτού, ο Ρόις έχει πολλούς άντρες που μιλούν κελτικά, οι οποίοι θα μπορούσαν να σταθούν ως δεύτεροι διερμηνείς».

«Ο Έλφμαρ θα ήταν κατάλληλος, υποθέτω», πρότεινε ο Ρόις, τονίζοντας όμως: «Αλλά ο επίσκοπος μπορεί να μη θέλει τέτοια περιπλοκή, να χρειάζεται να περνούν τα λόγια του από δύο άλλους πριν φτάσουν στον Γκάθραμ».

«Όσο γι αυτό», απάντησε ο Σέλιγκ, «πιθανόν ο Γκάθραμ να έχει δικό του διερμηνέα, όσο εγώ και ο Έλφμαρ βρισκόμαστε εκεί για να βεβαιωθούμε ότι προστατεύονται τα συμφέροντα των Σάξονων. Σε κάθε περίπτωση, η διαταγή θα εκτελεστεί».

«Λοιπόν, αυτό είναι απόφαση του επισκόπου». Και ο Ρόις χαμογέλασε για να δείξει ότι αυτό που επρόκειτο να πει δεν αντικατόπτριζε τα συναισθήματά του. «Ίσως προτιμήσει να στραφεί στον Άλφρεντ από το να εμπιστευτεί έναν Νορβηγό Βίκινγκ να αντιπροσωπεύσει τους Σάξονες ενάντι σε έναν Δανό Βίκινγκ. Θα ξαφνιαζόσουν με το πόσοι Σάξονες δεν διαχωρίζουν αυτούς τους δύο».

Ο Σέλιγκ γέλασε σε αυτό το σχόλιο. «Θυμάμαι καλά την εποχή που ήσουν ένας από αυτούς».

«Αυτό συνέβη πριν γνωρίσω τη συγκεκριμένη Βίκινγκ». Και ο Ρόις τράβηξε την Κρίστεν από τον πάγκο και την έφερε στην αγκαλιά του – δίχως καμία διαμαρτυρία, παρατήρησε ο Σέλιγκ, και χωρίς να δυσκολευτεί, παρόλο που η αδελφή του ήταν γίγαντας. «Ξέρει να κάνει έναν άντρα να ξεχνά τον πόλεμο».

«Και τι έχεις τώρα στο μυαλό σου, άντρα μου;» ρώτησε η Κρίστέν, τυλίγοντας τα χέρια της στον λαιμό του.

«Ότι έχει περάσει η ώρα».

Ο Σέλιγκ χαμογέλασε έτσι που τους έβλεπε να παίζουν. Ήταν γεγονός ότι αυτός και η οικογένειά του δυσκολεύτηκαν να αποδεχτούν πόσο πολύ αγαπούσε αυτό τον Σάξονα η αδελφή του.

«Ναι», είπε. «Πρέπει να βρω κρεβάτι, αν θέλω να ξεκινήσω νωρίς το πρωί για την Ανατολική Αγγλία».

«Αν ξεκινήσεις», ανταπάντησε η Κρίστέν. «Και κάνε μια επιλογή γρήγορα αν πρόκειται να μοιραστείς αυτό το κρεβάτι. Δεν έχω όρεξη να τις ακούω να τσακώνονται για σένα όπως την τελευταία φορά. Έχω και καλεσμένους που δεν θέλω να ξυπνήσουν».

Ο Σέλιγκ στριφογύρισε τα μάτια ως ένδειξη διαμαρτυρίας. «Δεν έφταιγα εγώ, Κρις. Η Ίντιθ δεν είχε καταλάβει ακόμα ότι δεν ανέχομαι ζήλιες».

«Ναι, θα οδηγούσες μια γυναίκα σε φόνο πανεύκολα».

«Ας τον ήσυχο, πονηρή», πέταξε ο Ρόις, συγκρατώντας με κόπο τα γέλια του. «Αρκετά τον πείραξες. Έχει αρχίσει να κοκκινίζει».

«Αυτός;» είπε περιφρονητικά, κάνοντας την έκπληκτη. «Σταμάτησε να κοκκινίζει για τις γυναίκες από τα δεκαπέντε του. Ο αδελφός μου δεν έχει καμία ντροπή...»

«Αφού δεν ακούει τον άντρα της», τη διέκοψε ο Ρόις, παίρνοντας την αγκαλιά καθώς σηκωνόταν, «θα δω μήπως μπορώ να την κάνω να ξεχαστεί με άλλα πράγματα».

Ο Σέλιγκ δεν άκουσε παράπονο σε αυτό. Η Κρίστέν είπε απλώς: «Θα πάθεις ξανά τη μέση σου αν με κουβαλήσεις στη σκάλα, λόρδε μου».

«Θεέ μου, το μισώ όταν μου βάζεις τέτοιες προκλήσεις».

Ο Ρόις πράγματι την κουβάλησε στο δωμάτιό τους επάνω, κι

ακόμα κι αν δυσκολεύτηκε –η ψηλή κορμοστασιά της φανέρωνε ότι δεν ήταν και πούπουλο– ήταν σίγουρος ότι η γυναίκα του θα τον αποζημίωνε με αυτά τα «άλλα πράγματα» που ανέφερε πριν.

Η Κρίστεν είχε δίκιο, ωστόσο, για τον αδελφό της. Υπήρχαν υπερβολικά πολλές γυναίκες εδώ για να διαλέξει, πολλές πρόθυμες να αποτελέσουν την επιλογή του. Κι αν ο Σέλιγκ δεν έδειχνε διαθέσιμος σε όλες, αυτό θα ήταν μεγάλο πρόβλημα. Θα έπρεπε πράγματι να είναι πιο επιλεκτικός... μπα, δεν θα μπορούσε να είναι τόσο εγωιστής.

Χαμογέλασε κι έκανε νόημα με το δάχτυλο στην Ίντιθ. Θα έπρεπε να είχε διαλέξει άλλη. Εκείνη είχε πολεμήσει γι' αυτόν –και είχε κερδίσει–, αλλά την είχε τιμωρήσει αρκετά παρηγορώντας τη χαμένη εκείνης της μάχης. Ωστόσο, η ζήλια και η κτητικότητα της Ίντιθ του ήταν κάτι πρωτόγνωρο. Ποτέ δεν είχε τέτοια συναισθήματα ο ίδιος και οι γυναίκες του το ήξεραν. Αν ήθελαν πίστη, θα έπρεπε να τη βρουν αλλού.

«Θέλεις κι άλλη μπίρα, λόρδε μου;» ρώτησε μουτρωμένη η Ίντιθ, μόλις τον πλησίασε.

Της χάρισε το χαμόγελο που τον είχε κάνει να κερδίσει την καρδιά περισσότερων γυναικών από όσες μπορούσε να μετρήσει. «Μόνο εσένα, γλυκιά μου».

Κόντεψε να τον ρίξει από τον πάγκο, κάτι καθόλου εύκολο από τη στιγμή που της έριχνε τουλάχιστον δύο κεφάλια και την περνούσε τουλάχιστον κατά πενήντα κιλά. Ωστόσο έπεσε πάνω του με τέτοια φόρα, που τον έπιασε εντελώς απροετοίμαστο, κολλώντας το στόμα της λαίμαργα πάνω στο δικό του και χώνοντας τα χέρια της κάτω από την πουκαμίσια του. Δεν μπόρεσε να συγκρατήσει το γέλιο του. Ίσως τελικά η ζήλια να μην ήταν και τόσο κακό πράγμα.